

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 271/22
14.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Целетовић Цуцић, председника већа, Александре Лековић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији су пуномоћници Горан Ђурковић, адвокат из Земуна, улица Момчила Радивојевића бр. 23 и Иван Марић, адвокат из Београда, улица Држићева бр. 5/37, против тужених ВВ и ГГ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Гордана Стојичић, адвокат из Новог Београда, улица Др Ивана Рибара бр. 176/31, ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 7070/19 од 14.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужилаца и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 7070/19 од 14.10.2021. године у ставовима другом, трећем и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Изреком побијане пресуде Вишег суда у Београду П 7070/19 од 14.10.2021. године, у ставу првом, одбијен као неоснован приговор литиспенденције и приговор пресуђене ствари. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да Уговор о поклону закључен између ВВ из ..., као поклонодавца и ГГ из ..., као поклонопримца, не производи правно дејство према тужиоцима АА и ББ, ради намирања њихових новчаних потраживања. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да признају и трпе да тужиоци своја новчана потраживања и то тужилац првог реда АА у износу од 46.000 евра у динарској противвредности, са законском затезном каматом почев од 1.1.2013. године па до коначне исплате, по најповољнијем курсу по коме пословне банке откупљују страну ефективу и трошкове

парничног поступка у износу од 256.850,00 динара и тужилац другог реда ББ износ од 33.600 евра у динарској противвредности са законском затезном каматом почев од 6.8.2014. године па до коначне исплате по најповољнијем курсу по коме пословне банке откупљују страну ефективу и трошкове парничног поступка у износу од 242.150,00 динара, намире продајом непокретности-стана бр. 1, површине 90 м², по структури трособног, који се налази у улици ... бр. ..., КО ... Ставом четвртим изреке обавезани су тужиоци да туженима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 81.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке ослобођени су тужени плаћања трошкова судске таксе.

Против ове пресуде жалбу су благовремено изјавили тужиоци, побијајући је у ставовима другом, трећем и четвртном изреке из свих законских разлога.

Тужени су поднели одговор на жалбу тужилаца.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба тужилаца није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба поступка из тачке 12 истог члана на коју се неосновано жалбом тужилаца указује, с обзиром да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Вишег суда у Београду П 762/14 од 17.5.2016. године, правноснажна дана 1.6.2017. године, обавезан је тужени ВВ да тужиоцу АА исплати износ од 46.000 евра са законском затезном каматом почев од 1.1.2013. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме пословне банке откупљују страну ефективу као и трошкове парничног поступка у износу од 256.850,00 динара. Истом пресудом тужени ВВ обавезан је да тужиоцу ББ исплати износ од 33.600 евра са законском затезном каматом почев од 6.8.2014. године па до коначне исплате у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме пословне банке откупљују страну ефективну валуту на дан исплате, у месту исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 242.150,00 динара. Тужилац АА је поднео предлог за извршење дана 18.7.2018. године, против извршног дужника ВВ, ради наплате новчаног потраживања у износу од 5.198.384,40 динара, по основу правноснажне и извршне пресуде Вишег суда у Београду П 762/14 од 17.5.2016. године и решењем о извршењу Другог основног суда у Београду 1 Ии број 1921/18 од 24.7.2018. године, одређено је извршење против извршног дужника ВВ, те наложено Народној банци Србије и пословним банкама извршног дужника ВВ да заплене и пренесу на рачун извршног повериоца АА, на име дуга, износ од 44.000 евра са законском затезном каматом почев од 1.1.2013. године до коначне исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате,

трошкове парничног поступка у износу од 256.850,00 динара, као и трошкове извршења. Одређено је да ће извршење спровести јавни извршитељ Немања Протић из Београда, а закључком Ии 456/18 од 22.2.2019. године, обустављен је поступак спровођења извршења у предмету јавног извршитеља ... и укинуте су све спроведене радње, а списи су уступљени на даљи поступак јавном извршитељу Драгани Стојков. У листу непокретности ... КО ..., на адреси ..., укњижена је породична стамбена зграда, кућни број ..., а као сувласници троипособног стана у сутерену, површине 93 м², са по 1/2 идеалних делова, уписани су ДД и ЋЋ. Претрагом свих уговора из свих јавнобележничких канцеларија утврђено је да су за предметни стан број ... у улици ..., евидентирана трећа лица као учесници промета предметне непокретности, те да тужени ВВ и ГГ нису закључили уговор о поклону предметне непокретности.

Полазећи од напред наведеног, првостепени суд је оценио да тужиоци у току поступка нису доказали да је тужени ВВ предузео правну радњу на њихову штету, услед чега нема довољно средстава за испуњење тужиочевих потраживања, те да стога нису испуњени услови из члана 280 и члана 281 Закона о облигационим односима за побијање дужникових правних радњи. Ово из разлога што није закључен уговор о поклону између туженог ВВ и тужене ГГ, већ су носиоци права својине на предметном стану трећа лица, а тужиоци нису доказали да је предметни стан икада био у својини туженог ВВ или тужене ГГ. Даље је нашао да тужиоци нису доставили доказ да су предузимали било какве радње ради намирења својих доспелих потраживања, нити су доставили доказ да је тужени инсолвентан, односно да нема друге имовине из које би се могло намирити њихово потраживање. Како је терет доказивања на тужиоцима, то је првостепени суд одбио као неоснован тужбени захтев тужилаца и одлучио као у ставовима другом и трећем изреке побијане пресуде.

Дате разлоге првостепеног суда као правилне, аргументоване и на закону засноване, прихвата и овај суд као другостепени.

Наиме, одредбом члана 280 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да сваки поверилац чије је потраживање доспело за исплату и без обзира када је настало, може побијати правну радњу свог дужника која је предузета на штету поверилаца, док је ставом другим истог члана прописано да се сматра да је правна радња предузета на штету поверилаца ако услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење повериочевог потраживања.

У конкретном случају, тужиоци нису доставили доказ да је тужени ВВ власник предметне непокретности, нити да је отуђио предметну непокретност уговором о поклону закљученим са супругом ГГ, односно нису доказали да је тужени предузео било какву правну радњу на штету поверилаца. Напротив, из писмених доказа у списима произилази да су трећа лица располагала предметном непокретношћу и да сувласници на истој ДД и ЋЋ са по 1/2 идеалних делова.

Стога се не могу прихватити наводи тужиоца ББ у жалби да је лично видео документ о преносу својинских права са туженог ВВ на друга физичка лица, нити његови наводи да је у катастру непокретности лично видео да је предметна

непокретност у власништву тужене ГГ. Ово из разлога што тужилац није доставио доказе за ову своју тврдњу, сходно одредби члана 231 Закона о парничном поступку, а у катастру непокретности као сувласници на предметном стану уписана су друга лица, како је напред наведено.

Наводи тужилаца у жалби да је првостепени суд учинио пропуст тиме што није прибавио извештај јавног извршитеља ... у погледу имовине извршног дужника и што није извео доказ његовим саслушањем, неосновани су, с обзиром да је наведени јавни извршитељ, на предлог извршног повериоца АА, овде тужиоца, Закључком од 22.2.2019. године, уступио предмет другом јавном извршитељу и из тог разлога обуставио поступак спровођења извршења и укинуо све спроведене радње, па према томе не може имати сазнања о материјалном стању туженог, нити у којој мери је спроведено извршење.

Потврђена је и одлука о торшковима парничног поступка, с обзиром да је иста донета донета правилном применом одредби чланова 153 и 154 Закона о парничном поступку, имајући у виду успех парничних странака у спору, а све према Адвокатској тарифи важећој у време пресуђења.

Са изложеног, Апелациони суд је на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку и члана 401 тачка 2 истог Закона, одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Апелациони суд је одбио захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка, с обзиром да састав одговора на жалбу не спада у нужне и неопходне трошкове за вођење ове парнице, па је на основу одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Целетовић Цуцић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић